

Obama stuurloos in Midden-Oosten

Een jaar na beloften van Amerikaanse president in Cairo viert de dubbele standaard nog steeds hoogtij

Leo Kwartan

Bij dreigende rampspoed is afwezigheid van lichaam te prefereren boven tegenwoordigheid van geest. Dat moet de Israëlische premier Netanyahu hebben gedacht toen hij zich afmelde voor de nucleaire conferentie in Washington van twee weken geleden.

De meeste commentatoren zagen in die afzegging een sneer in de richting van de Amerikaanse president Obama: het zoveelste bewijs van de verslechterde relatie tussen de traditionele bondgenoten. Maar persoonlijk denk ik dat Obama blij was dat Netanyahu niet kwam. Het zou me niet verbazen als het afgesproken werk was.

Geen van beiden zat te wachten op lastige vragen van landen als Egypte en Turkije die aandacht hadden kunnen vragen voor Israël's geheime kernwapenprogramma. Israël, dat zich na 1948 discreet wist te voorzien van kernwapens, huldigt het standpunt van 'nucleaire ambiguïteit'. Ofwel, het bestaan ervan wordt ontkend noch bevestigd.

Ze komen ermee weg, want de wereld past een gedoogbeleid toe. We dichten Israël kennelijk een groot verantwoordelijkheidsgevoel toe, ook al pleitte de huidige Israëlische vice-premier ooit voor een atoombom op Gaza.

Ook Obama, voorvechter van nucleaire ontwapening, zwijgt als het om Israël gaat. Dat leidt alleen maar af van de kern van de zaak. Hij richt zich liever op een instabiele kernmacht als Pakistan, of Russische apparatsjiks die al wodka drinkend hun kernonderzeeërs laten wegroesten, of de Holocaustontkenners van Teheran die nucleaire ambities koesteren.

Het risico dat terroristen via deze kanalen ooit kans zien nucleair terrorisme te bedrijven is reëel. In vergelijking daarmee — ik geef

Illustratie: Hein de Kort

het niet graag toe, maar vooruit — zijn Israël's kernwapens in relatief veilige handen.

Toch was het veel beter geweest als Netanyahu er wel bij was geweest in Washington. En als Obama, al was het maar in algemene termen, er openlijk op had aange-

Via Teheran is de kans op nucleair terrorisme groot; vergeleken daarbij zijn Israël's kernwapens veilig

drongen dat Israël het non-proliferatieakkoord zou ondertekenen.

Zo had Obama inhoud kunnen geven aan de beloften die hij deed tijdens zijn toespraak in Cairo in juni 2009. Hij beloofde toen dat de inwoners van het Midden-Oosten een nieuw Amerika zouden zien, niet als invasiemacht en mensenrechtenschender maar als vredestichter en bringer van rechtvaardigheid, met name in het Palestijns-Israëlische conflict.

Indertijd ging er een golf van optimisme door het Midden-Oosten.

In Beiroet ontmoette ik ouders die hun zoon hadden vernoemd naar Obama. Nu komen ze van een koude kermis thuis. Obama's politiek van 'nucleaire incoherentie' — Israël mag wat Iran niet mag — is illustratief voor zijn stuurloze Midden-Oostenbeleid.

Hij richt zich liever op Russische apparatsjiks die al wodka drinkend hun kernonderzeeërs laten wegroesten

Een jaar na Cairo viert de dubbele standaard nog steeds hoogtij. Israël gaat ongestraft door met de kolonisatie van Palestijns gebied. Het onmenselijke embargo van de Gazastrook bestaat nog steeds. En de beloofde dialoog met Iran heeft nooit plaatsgevonden.

Die ouders hadden hun zoon beter gewoon George kunnen noemen.

Leo Kwartan is arabist en werkzaam als adviseur voor bedrijven die opereren in het Midden-Oosten.

